



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1847/2019
20.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против тужених ББ кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ ... ради исплате, одлучујући о ревизијама првотуженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2931/18 од 10.12.2018. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2931/18 од 10.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије првотуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2931/18 од 10.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2290/17 од 07.09.2018. године усвојен је захтев тужиоца и обавезани су тужени да му за период од 01.12.2014. до 31.08.2015. године солидарно исплате на име накнаде за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износе наведене у изреци пресуде са затезном каматом почев од 27.04.2018. године па до исплате и на име обрачунате затезне камате износе ближе означене у изреци пресуде. Обавезан је друготужени да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године исплати на име накнаде за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износе наведене у изреци пресуде, са затезном каматом на те износе почев од 27.04.2018. године па до исплате и на име обрачунате затезне камате износе ближе означене у изреци пресуде. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 70.617,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 бр. 2931/18 од 10.12.2018. године, одбио жалбе и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 2290/17 од 07.09.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремене ревизије (15.03.2019. и 26.03.2019. године), због битне повреде

одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизије је изјавила с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 16.11.2017. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 54.920,75 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић